

# Daniels Bog - Nummer atten

*Timen*

Jeff Pippenger

2023-12-13

Inspirationen gør det klart, at kapitel tre i Daniel repræsenterer søndagsloven i De Forenede Stater. I Esajas kapitel treogtyve er Tyrus' skøge, som bedriver utugt med jordens konger, den skøge i Åbenbaringen, som bedriver utugt med jordens konger. I Åbenbaringen sytten har denne skøge Babylon den Store skrevet på sin pande.

Og kvinden var klædt i purpur og skarlagan og prydet med guld og ædelstene og perler; og i sin hånd havde hun et gyldent bæger, fuldt af vederstyggeligheder og hendes utugts urenhed. Og på hendes pande var der skrevet et navn: MYSTERIUM, DET STORE BABYLON, MODER TIL SKØGERNE OG TIL JORDENS VEDERSTYGGELIGHEDER. Åbenbaringen 17:4, 5.

Før 1950 identificerede engelske ordbøger korrekt den kvinde, som er fremstillet i disse to vers, som den romersk-katolske kirke. Hele verden vidste efter den katolske forfølgelsesernes mørke middelalder, som fandt sted fra 538 til 1798, at den romerske kirke var den skøge, som bedriver hor med jordens konger. Uafhængighedserklæringen var udformet som en afvisning af katolicismens herredømme og også af de jordiske kongers herredømme, som havde indgået ugudelige forbindelser med skøgen. Esajas, kapitel treogtyve, fastslår, at skøgen ville blive glemt. Man ville aldrig finde definitionen af skøgen i Åbenbaringen sytten som den katolske kirke i nogen moderne søgemaskine, for Guds ord slår aldrig fejl, og Guds ord siger, at hun ville blive glemt.

Og det skal ske på den dag, at Tyrus skal være glemt i halvfjerds år, efter én konges dage; efter enden på halvfjerds år skal det gå Tyrus som i skøgens sang. Tag en harpe, gå omkring i byen, du glemte skøge; spil lifligt, syng mange sange, for at du må blive husket. Og det skal ske efter enden på halvfjerds år, at Herren vil besøge Tyrus, og hun skal vende tilbage til sin løn og drive hor med alle verdens riger på jordens overflade. Og hendes handelsvinding og hendes løn skal være helliget Herren; det skal ikke oplagres eller gemmes; for hendes handelsvinding skal være for dem, som bor for Herrens ansigt, så de kan spise til mæthed og have varige klæder. Esajas 23:15–18.

Guds ord svigter aldrig, og siden 1798 er skøgen blevet glemt, men i de sidste dage vil hun blive husket. Hun bliver husket, når Guds sabbat på den syvende dag angribes, og det er det ene bud af De Ti Bud, som altid skulle ihukommnes. Hun bliver husket, når hun tager sin harpe, drager omkring i byen og frembringer søde melodier og mange sange. Hun synger sine sange ved enden af halvfjerds år, som er én konges dage. En konge er ifølge Daniels bog, kapitel to, et rige.

Og hvor end menneskenes børn bor, markens dyr og himlens fugle har han givet i din hånd, og han har gjort dig til hersker over dem alle. Du er dette hoved af guld. Daniel 2,38.

Et „hoved“ eller en „konge“ er begge symboler på et rige. Det rige, som repræsenteres ved „én konges dage“, er Amerikas Forenede Stater. Amerikas Forenede Stater begyndte sit profetiske herredømme som jordens dyr, da det dødelige sår blev tilføjet Babylon den Store i 1798. Det fortsætter som det sjette rige i Bibelens profeti indtil søndagsloven. Det bogstavelige rige i Bibelens profeti, som faktisk herskede i halvfjerds år, var Babylon.

Se, jeg vil sende bud og hente alle nordens slægter, siger Herren, og Nebukadnezar, kongen i Babylon, min tjener, og jeg vil føre dem imod dette land og imod dets indbyggere og imod alle disse folkeslag rundt omkring; og jeg vil lægge dem fuldstændig øde og gøre dem til rædsel og til spot og til evige ødemarker. Desuden vil jeg tage fra dem lyden af fryd og lyden af glæde, brudgommens røst og brudens røst, lyden af kværnstenene og lampens lys. Og hele dette land skal blive til ødemark og til rædsel; og disse folkeslag skal tjene kongen i Babylon i halvfjerds år. Og det skal ske, når halvfjerds år er fuldendt, at jeg vil straffe kongen i Babylon og dette folk, siger Herren, for deres misgerning, og kaldæernes land, og jeg vil gøre det til evige ødemarker. Jeremias 25:9–12.

Det bogstavelige Babylon herskede i halvfjerds år og var et forbillede på riget i de sidste dage, som skal regere i halvfjerds symbolske år. Nebukadnezar, Babylons konge, angreb Juda tre gange. Det første angreb var rettet mod Jojakim, og da begyndte de halvfjerds år i Jeremias' profeti. De endte med Belsazzars død, da Gud straffede „Babylons konge“, ligesom han i begyndelsen af de halvfjerds år havde straffet kong Jojakim. Det profetiske rige, som fremstilles som „én konges dage“ (ét rige) som „halvfjerds år“, var Babylon, og det rige i Bibelens profeti, som hersker i de halvfjerds symbolske år i den tid, hvor Tyrus' skøge er glemt, er jorddyret i Åbenbaringen 13. Overgangen fra Bibelens profetis femte til sjette rige i 1798 er en del af den sandhed, som Johannes fremstiller i Åbenbaringen kapitel 13.

Og jeg stod på havets sand, og jeg så et dyr stige op af havet; det havde syv hoveder og ti horn, og på sine horn ti kroner, og på sine hoveder et bespotteligt navn.... Og jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn som et lam, og det talte som en drage. Åbenbaringen 13,1.11.

Den havbred, som Johannes stod på i Åbenbaringen kapitel tretten, repræsenterer 1798.

„På den tid, da pavedømmet, berøvet sin styrke, blev tvunget til at ophøre med forfølgelsen, så Johannes en ny magt stige frem for at gentage dragens røst og føre det samme grusomme og gudsbespottelige værk videre. Denne magt, den sidste, som skal føre krig mod kirken og Guds lov, fremstilles ved et dyr med lammeligende horn. De dyr, der gik forud for det, var steget op af havet; men dette steg op af jorden og betegner den fredelige fremvækst af den nation, som det symboliserede — De Forenede Stater.“ Signs of the Times, 8. februar 1910.

Dyret fra havet blev ved havets sand skilt fra dyret fra jorden. Det femte rige i Bibelens profeti i 1798 (havbredden) repræsenterede fortidens historie, og det sjette rige var fremtidens historie. Milleritterne så ikke denne sandhed. William Miller fik indsigt i hedenskabets dragemagt og dens forhold til det efterfølgende rige, fremstillet som katolicismens dyr. Åbenbaringen 13 åbenbarer den falske profets beretning, det vil sige den tredje af de tre magter, som leder verden til

Harmagedon. Beretningen begynder på havbredden i 1798.

De Forenede Stater begynder sin historie med lammets symbolik, men afslutter sin historie med at tale som en drage. Historien om de symbolske halvfjerds år af jorddyrets herredømme fremstilles i ét vers i Åbenbaringens trettende kapitel, for verset identificerer både jorddyrets begyndelse og dets afslutning i den samme sætning.

Og jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn ligesom et lam, og det talte som en drage. Åbenbaringen 13,11.

Når De Forenede Stater taler som en drage, vedtager det søndagsloven. Før det fuldbyrder håndhævelsen af søndagstilbedelse, vil protestantismens frafaldne kirker slutte sig sammen og tage politisk kontrol over den frafaldne regering, idet de danner dyrets billede. Når inspirationen identificerer (og det gør den gentagne gange), at Nebukadnezars indvielseshøjtidelighed for det gyldne billede repræsenterer søndagsloven, markerer den afslutningen på jorddyrets halvfjerds symbolske år. Daniels kapitel et til tre repræsenterer de tre engles budskaber i Åbenbaringen kapitel fjorten. Den tredje engel bliver en levende sandhed ved søndagsloven.

Profetisk set repræsenterer kapitel et til tre i Daniels Bog de halvfjerds symbolske år for jorddyret i Åbenbaringen tretten. Kostprøven, som fremstilles i kapitel et, og symbolikken i Jojakim identificerer, at kapitel et profetisk begynder ved bemyndigelsen af den første engel, enten den 11. august 1840 eller den 11. september 2001, i den tredje engels historie.

Babylon er den nation, der herskede i halvfjerds år, og disse år repræsenterer De Forenede Staters historie. Babylons halvfjerds år blev først afsluttet et godt stykke tid efter Nebukadnezars indvielse af guldstøtten, men profetisk ender de halvfjerds symbolske år, som Esajas anvender i kapitel treogtyve, i Daniels bog, kapitel tre. Når Nebukadnezars orkester spiller musikken til indvielsesceremonien, håndhæves dyrets mærke, og på det tidspunkt begynder Tyrus' og Babylons skøge at synge sine sange for jordens konger, mens det frafaldne Israel bøjer sig og danser.

Kong Nebukadnesar lod et billede af guld gøre, tres alen højt og seks alen bredt; han opstillede det på Duras slette i provinsen Babylon. Derpå sendte kong Nebukadnesar bud efter satrapperne, statholderne og landshøvdingerne, dommerne, skatmestrene, rådmændene, embedsmændene og alle provinsens øvrige fyrster, for at de skulle komme til indvielsen af det billede, som kong Nebukadnesar havde opstillet. Så blev satrapperne, statholderne og landshøvdingerne, dommerne, skatmestrene, rådmændene, embedsmændene og alle provinsens øvrige fyrster samlet til indvielsen af det billede, som kong Nebukadnesar havde opstillet; og de stillede sig foran det billede, som Nebukadnesar havde opstillet. Da råbte herolden med høj røst: Til jer lyder denne befaling, I folk, stammer og tungemål: Når I hører lyden af horn, fløjte, citer, harpe, psalter, sækkepibe og al slags musik, skal I falde ned og tilbede det gyldne billede, som kong Nebukadnesar har opstillet. Men den, som ikke falder ned og tilbeder, skal i samme stund kastes midt ind i den brændende ildovn. Derfor, da alle folkene hørte lyden af horn, fløjte, citer, harpe, psalter og al slags musik, faldt alle folk, stammer og tungemål ned og tilbad det gyldne billede, som kong Nebukadnesar havde opstillet. Daniel 3:1-7.

På den „tid“ eller i den samme „time“, som er søndagsloven i Amerikas Forenede Stater, vil enhver, som nægter at tilbede det gyldne billede, „blive kastet midt ind i en brændende, flammende ovn“. Den eneste bog i Det Gamle Testamente, som indeholder det ord, der oversættes med „time“, er Daniels Bog. Ordet „time“ i kapitel tre repræsenterer dyrets mærkes komme. Ordet „time“ repræsenterer også den første engels budskab i kapitel fire, for dér symboliserer det advarslen til Nebukadnezar om den kommende „time“ for Guds dom.

Da blev Daniel, hvis navn var Beltshassar, stående forfærdet en stund, og hans tanker foruroligede ham. Kongen talte og sagde: Beltshassar, lad ikke drømmen eller tydningen af den forfærde dig. Beltshassar svarede og sagde: Min herre, gid drømmen gjaldt dem, der hader dig, og tydningen af den dine fjender. Daniel 4:19.

Daniel fremførte advarslen for Nebukadnezar om hans kommende time med Guds dom, som Nebukadnezar senere forkastede. „Timen“ i kapitel fire, når den igen anvendes i kapitlet, repræsenterer da den „time“, hvor dommen indtraf. I Milleritternes historie ville den første „time“ i kapitel fire repræsentere den første engels ankomst i 1798. Dette budskab blev opfyldt, da undersøgelsesdommen begyndte den 22. oktober 1844. „Timen“ i kapitel fire er først et symbol på et budskab om kommende dom, og derefter anvendes den som symbolet på, at dommen er kommet. Den første brug af ordet „time“ repræsenterer 1798 og den første engels ankomst, og den anden brug repræsenterer den 22. oktober 1844 og den tredje engels ankomst.

I samme stund blev dette fuldbyrdet over Nebukadnezar; og han blev drevet bort fra mennesker og åd græs som okser, og hans legeme blev vædet af himmelens dug, indtil hans hår var vokset som ørnefjer, og hans negle som fuglekløer. Daniel 4:33.

„Timen“ i kapitel fire er derfor et symbol på både 1798 og 1844, som er endepunkterne for de to forbandelser af „syv tider“ over Israels nordlige (begyndende i 723 f.Kr.) og sydlige (begyndende i 677 f.Kr.) riger. Disse to forbandelser, som repræsenterer to tusind fem hundrede og tyve år med adspredelse og slaveri, repræsenterer fuldbyrdelsen af Guds første og sidste harme mod Hans frafaldne folk. De begyndte begge med Guds dom, og deres respektive afslutninger repræsenterer advarselsbudskabet om Guds forestående undersøgende dom eller ankomsten af den undersøgende dom. Begge de domshandlinger, som repræsenteres ved afslutningen af de to domme af „syv tider“, er repræsenteret ved ordet „time“ i Daniels kapitel fire.

I den milleritiske historie repræsenterer „timen“ bevægelsens begyndelse ved endens tid i 1798, da den første engel ankom, og den anden „time“ i kapitel fire repræsenterer bevægelsens afslutning, da den tredje engel ankom den 22. oktober 1844. Den milleritiske bevægelse under den første engel gentages i den tredje engels bevægelse, så de to forekomster af „time“ i kapitel fire også markerer endens tid i 1989 og ligeledes den nært forestående søndagslov. Den milleritiske bevægelse under den første engel forkyndte indledningen af den undersøgende dom, og den tredje engels bevægelse forkynder indledningen af Guds udøvende dom, som er progressiv, idet den begynder ved søndagsloven og fortsætter og tiltager indtil Kristi andet komme.

Vi vil fortsætte vor undersøgelse af Daniels Bog, kapitel tre, og i den næste artikel afslutte vor behandling af ordet „time“.

Se, jeg udsender jer som får midt iblandt ulve; vær derfor kloge som slanger og enfoldige som duer. Men vogt jer for menneskene; for de skal overgive jer til rådene, og i deres synagoger skal de piske jer. Og I skal føres frem for statholdere og konger for min skyld, til et vidnesbyrd for dem og hedningerne. Men når de overgiver jer, så vær ikke bekymrede for, hvorledes eller hvad I skal tale; for det skal gives jer i samme stund, hvad I skal tale. For det er ikke jer, der taler, men jeres Faders Ånd, som taler i jer. Og broder skal overgive broder til døden, og fader sit barn; og børn skal rejse sig mod deres forældre og volde, at de bliver slået ihjel. Og I skal hades af alle for mit navns skyld; men den, som holder ud indtil enden, skal frelses. Men når de forfølger jer i denne by, så fly til en anden; for sandelig siger jeg jer: I skal ingenlunde være kommet igennem Israels byer, før Menneskesønnen kommer. Disciplen er ikke over sin mester, ej heller tjeneren over sin herre. Det er nok for disciplen, at han bliver som sin mester, og tjeneren som sin herre. Har de kaldt husbonden Beelzebub, hvor meget mere da hans husfolk! Frygt dem derfor ikke; for der er intet tildækket, som ikke skal åbenbares, og intet skjult, som ikke skal blive kendt. Hvad jeg siger jer i mørket, det tal i lyset; og hvad I hører i øret, det prædik fra hustagene. Og frygt ikke dem, som slår legemet ihjel, men ikke kan slå sjælen ihjel; frygt derimod ham, som kan fordærve både sjæl og legeme i helvede. Matthæus 10:16–28.